

Zločin u Novskoj III

Izvještaji s glavne rasprave u ponovljenom postupku

28. studenoga 2012. godine – otvaranje glavne rasprave

Izvjestača: Milena Čalić-Jelić

Suđenje prate: Jelena Đokić Jović, Documenta, Zagreb, novinari

Predsjednik vijeća je otvorio zasjedanje, objavio predmet glavne rasprave i sastav sudskog vijeća na koji stranke nisu imale primjedbi. Nakon konstatacije da su ispunjene pretpostavke za održavanje glavne rasprave, vijeće je utvrdilo istovjetnost optuženika. Glavna rasprava je počela čitanjem optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu.

Nakon što im je pročitana optužnica, optuženicima su predočene odredbe o njihovim pravima u postupku po odredbama Zakona o kaznenom postupku (ZKP). Pozvani da se izjasne o tome kakav stav zauzimaju prema optužnici naveli su da se ne smatraju krivima te da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Zamjenica ŽDO je predložila da se u svojstvu svjedoka ispituju: Ivan Grgić, Zdravko Plesec i Drago Prša, a da se pročitaju iskazi drugih svjedoka te materijalni dokazi. Branitelji optuženih su suglasni sa navedenim prijedlogom, uz napomenu da traže da se pročitaju svi iskazi oštećenog Petra Mileusnića.

Dokazni postupak

Pročitani su, ili je izvršen uvid u materijalne dokaze spisa:

1. zapisnik o očevidu
2. foto-elaborat
3. zapisnici o pregledu mrtvih tijela Vere Mileusnić, Goranke Mileusnić i Blažene Slabak
4. zapisnici o obdukciji Doma zdravlja Kutina na ime Goranke i Vere Mileusnić
5. bolnička prijava i medicinska dokumentacija za oštećenog Petra Mileusnića
6. otpusno pismo za Petra Mileusnića
7. zapisnici o balističkom vještačenju
8. dopisi Ministarstva obrane i zapovjedništva IV bataljuna HV
9. potvrda o privremenom oduzimanju predmeta
10. izjava Ante Perovića.

Sudskim rješenjem su iz spisa izdvojeni zapisnici i obavijesti o obavljenom razgovoru od strane Policijske postaje u Kutini sa Željkom Belinom, Zdravkom Plesecom, Dejanom Milićem, Ivanom Grgićem i Dubravkom Lesovarom.

Slijedeća ročišta rasprave zakazana za 23. i 24. siječanja 2013.

Zapažanja:

1. *sudsko vijeće je odbilo prijedlog ŽDO za određivanje pritvora protiv okrivljenika na osnovi čl. 102. st. 1. t.4., zbog posebno teških okolnosti počinjenja kaznenog djela, kao neosnovan.*
2. *Punomoćnik oštećenog, kao i sam oštećenik nisu zaprimili poziv na raspravu.*

23. siječnja 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Jelena Đokić Jović, Milena Čalić-Jelić, Documenta Zagreb

Predsjednik sudskog vijeća utvrdio je da na raspravu nisu pristupili svjedoci Drago Prša (poziv vraćen s naznakom da je isti nepoznat na označenoj adresi) i Zdravko Plesec (dostava poziva vraćena uz napomenu da je oputovao).

Dušan Zečević, sudsko-medicinski vještak

Pregledom dokumentacije u sudskom spisu, a osobito obdukcije tijela pokojne Goranke Mileusnić i Vere Mileusnić, te na osnovu zapisnika o vanjskom pregledu tijela Blaženke Slabak, vještak je utvrdio:

- da je na tijelu Goranke Mileusnić utvrđeno da je oštećenica zadobila 15 prostrijelnih rana glave i trupa te dva okrznuća, s time da su sve ulazne strijelne rane bile smještene na prednjoj strani tijela;
- da je na tijelu Vere Mileusnić utvrđeno da je oštećenica zadobila 14 prostrijelnih rana, tri kangencijalne ozljede, s time da se ulazne strijelne rane nalaze na prednjoj i stražnjoj strani tijela, i to 10 na prednjoj strani, a četiri s ulaznim ranama na leđima, iz čega se zaključuje da se oštećenica kretala prilikom ozljeđivanja;
- da je na tijelu Blaženke Slabak utvrđeno da je oštećenica zadobila sedam strijelnih rana, s tim da su sve ulazne rane bile smještene na prednjoj strani tijela;
- uzrok smrti za sve tri oštećenice su strijelne ozljede glave i trupa, teške i po život ozbiljen, koje su bile takvog karaktera da medicinska pomoć nije mogla spasiti život ovih oštećenica.

Pregledom medicinske dokumentacije za Petra Mileusnića, koji je bio na bolničkom liječenju od 1. prosinca 1991. do 6. siječnja 1992., te anamnestičnim podacima koje je dao, vještak je utvrdio da je utvrđena jedna prostrijelna ozljeda desne strane vrata, s time da se ulazna strijelna rana nalazila u visni ugla donje čeljusti, a izlazna na sredini leđa, prilikom čega nisu ozlijeđene žile ili živci. Opisana su još i lacerokontuzne rane na glavi, za koje se ne može utvrditi da li su nastale udarcima nekog tupog tupotvrđog predmeta ili kao posljedica projektila. Stoga vještak na posebno pitanje branitelja okrivljenog dozvoljava da je moguće da su navedene rane nastale udarcem prilikom bježanja kroz prozor ili padom.

Vještak nije u mogućnosti utvrditi razdaljinu sa koje je pucano na oštećenike, osobito s obzirom na ozljede na tijelu, dok su ozljede glave nastale iz daljine, što znači da je udaljenost cijevi od tijela bila više od jedan metar.

Svjedok Ivan Grgić

Svjedok je izjavio da je u inkriminirano vrijeme bio pripadnik I gardijske brigade "Tigrovi", ne zna točno koje bojne, ali zna da mu je zapovjednik bio Drago Prša. Opisao je kako je sa danas pok. Dubravkom Leskovarom krenuo dijeliti cigarete pripadnicima jedince po kućama gdje su bili smješteni, a onda mu je Dubravko Leskovar rekao da moraju do kuće za koju je dojavljeno da je netko iz nje pucao na pripadnika "Tigrova". Na putu do tamo su im se pridružili još neki vojnici od kojih je svjedok poznavao samo Mambu (Zdravko Plesec). Svjedok ne zna kako je Leskovar zaprimio dojavu, niti kako su pozvani ostali koji su se pridružili grupi. Svjedok je izjavio da on nije ulazio u kuću već je prema naredbi Dubravka Leskovara otišao pretražiti dvorišne zgrade, da je u jednom trenutku vidio osobu koja je pokušala ući na podrumka vrata, vjeruje da je to bio prvookrivljeni Belina, da je i on, nakon što je ta osoba otišla dalje, došao do tih vrata, koja su bila zaključana, u tom je trenutku začuo pucnjavu te se bacio na tlo. Na upit branitelja drugooptuženog, svjedok je odgovorio da je po njegovoj prosudbi od trenutka kada je vidio osobu koja je pokušavala otvoriti podrumka vrata do pucnjave prošlo 5 do 10 minuta. Ne može odrediti da li je pucano iz više pušaka, da li je bilo više rafala... . Nakon pucanja grupa je izašla van, a Dubravko Leskovar mu je rekao da ništa ne pita već se vrati na položaj.

Iskazu svjedoka prigovorili su zamjenica ŽDO, zastupnik oštećenog i branitelj prvookrivljenog.

Zapažanja:

1. Presudom VSRH br. I Kž 247/11-8, od 21. veljače 2012. je djelomično prihvaćena žalba državnog odvjetništva te je ukinuta prvostupanjska presuda u odnosu na optuženog Željka Belinu i optuženog Dejana Milića, sa obrazloženjem da obustava kaznenog postupka pozivom na Zakon o oprostima nije valjani pravni temelj za primjenu ustavnih odredbi o zabrani ponovnog suđenja, dok za optužene Ivana Grgića i Zdravka Pleseca ispravnim ukazuje zaključak prvostupanjskog suda (Županijskog suda u Sisku) da se radi o presuđenoj stvari, te je stoga u pogledu ovih okrivljenika potvrđena prvosupanjska presuda kojom se odbija optužba.
2. Zamjenica ŽDO je odbijena sa svojim prijedlogom da se svjedoku Ivanu Grgiću predoče prijašnji iskazi koje je isti dao u svojstvu okrivljenog.

11. veljače 2013. godine – nastavak dokaznog postupka

Na današnjem ročištu saslušan je svjedok **Drago Pršo**, *tempore criminis* osoba nadređena optuženicima, zapovjednik 3. satnije 1. gardijske brigade.

Svjedok Drago Pršo

Iskazivao je suglasno zapisniku sačinjenom tijekom prijašnje glavne rasprave, provedene pred Županijskim sudom u Sisku, te tijekom istražnog postupka.¹

"Pripadnici pod mojim zapovjedništvom koristili su osobno naoružanje. O tome se slabo vodila evidencija. Naša je postrojba imala ustrojenu vojnu policiju, sa sjedištem negdje oko Novske, no nisam siguran da li su obavještavani o eventualnom počinjenju kaznenog djela unutar postrojbe ili izvan nje. Milić je bio moj čovjek od povjerenja. Svaku zadaću odgovorno je izvršavao, a uživao je veliki ugled i poštovanje. Njemu sam, neposredno prije počinjenja kaznenog djela koje je predmet ovog kaznenog postupka, povjerio istovar naoružanja, skupa s još desetoricom pripadnika postrojbe. Nakon istovara ostali su na osiguranju oružja koje je bilo namijenjeno našoj brigadi te drugim pripadnicima Hrvatske vojske.

¹Tijekom prijašnje glavne rasprave, na ročištu 23. rujna 2010. svjedok je rekao:

Optuženi Belina, Milić, Grgić i Plesec bili su u inkriminirano vrijeme u postrojbi pod njegovim zapovjedništvom, raspoređeni po različitim vodovima unutar čete koja je brojala pet vodova. Četvrti optuženik je bio zapovjednik voda dok je drugooptuženik bio na čelu odjeljenja unutar tog voda. I. opt. Belina bio je u minobacačima, a III. opt. Grgić bio je u jednom od vodova skupa sa sada pokojnim Leskovarom. Položaji su se držali po vodovima, a vojnici su bili smješteni po kućama zajedno s pripadnicima svojih vodova.

Drugooptuženik je imao obvezu osiguranja određene količine pješadijskog naoružanja pristiglog u Novsku u to vrijeme. „Naoružanje je bilo pohranjeno u blizini kuće u kojoj sam bio stacioniran i mislim da Dejan Milić svoj položaj ne bi napuštao, no ne mogu tvrditi gdje je bio u večernjim satima, niti da sam te zgrade eventualno bio s njim. Također, sjećam se da su tog dana, oko podneva, neki dečki, među kojima su bili i Belina, Grgić i Plesec, pod utjecajem alkohola, pa sam ja upravo Miliću dao zadaću da ove dečke odvede kućama korištenim za smještaj vojnika. Točnije, poslao sam kurira da Miliću prenese tu moju zapovijed, a ja osobno s njima kontaktirao. Već sutradan su Milić, a možda i vojna policija došli do mene i rekli da je bilo nekog sranja, ali nisu objasnili što pod tim podrazumijevaju, rekao je svjedok.

Dan ili dva nakon događaja obaviješten je da su Belina, Plesec i Leskovar uhićeni. „Znam da Milić tada nije bio uhićen. Zapovjednik bojne mi je poslije tjedan dana rekao da će i Milić biti uhićen. Tada mi je već bilo priopćeno da su pripadnici naših postrojbi sudjelovali u ubojstvima nekih osoba u kući u Novskoj. Otišao sam do Milića i rekao mu da će biti uhićen i da može pobjeći, no on je odgovorio da za bijeg nema razloga“, objasnio je svjedok.

Prisjetio se da je u Novskoj bilo petokolonaša, osoba koje su za potrebe neprojetajskih formacija osmatrale položaje Hrvatske vojske, pa čak i snajperista. „Zulflić, čato iz čete, sakriven u blizini kuće obitelji Mileusnić, ispričao mi je da je prisluškujući razgovor dvojice ljudi u kući, čuo da bi ovi trebali dočekati vojvodu. Donio je i bocu za čiji je sadržaj tvrdio da je dobra, četnička rakija, dodao je.

Prva crta bojišnice na oko 2km udaljena od kuća u kojima smo bili smješteni. Zapovjednik brigade tada je bio Mareković ili Lucić, nisam siguran.

Ne znam ništa o zamjeni pušaka između Milića i sada pokojnog Ante Perkovića", dodao je svjedok.

Uz suglasnost stranaka pročitani su iskazi svjedoka-oštećenika Petra Mileusnića, svjedoka Mladena Knoteka, Mile Basarića i Petra Utješinovića, nalaz i mišljenje vještaka-balističara Vojina Maštruka kao i nalaz i mišljenje dr. Sanje Petrović, vještakinje psihijatrice.

Svjedok Zdavko Plesec, tijekom prijašnje glavne rasprave sa statusom optuženika, u međuvremenu je optužba protiv njega pravomoćno odbijena, nije niti danas pristupio glavnoj raspravi.

Ispitat će ga se **7. ožujka 2013., u 9,00h**, za kada je zakazan nastavak suđenja.

Predsjedavajući je strankama u postupku najavio i mogućnost iznošenja završnih riječi.

6. ožujka 2013. godine – nastavak dokaznog postupka, završne riječi stranaka, objava presude

Dopunom svog sudsko-medicinskog vještva, u kojem je specificiran broj ulaznih rana oštećenica i oštećenika i mogući uzrok i način nastanka ozljeda, koju je vještak prof. dr. Dušan Zečević iznio na današnjem ročištu te aktivnom obranom optuženika završen je dokazni postupak.

Nije bilo moguće, unatoč nekoliko pokušaja posredstvom policije, predvesti svjedoka **Zdravka Pleseca**, koji nije pronađen na adresi prebivališta niti na drugoj adresi na kojoj je utvrđeno da je u posljednjem razdoblju boravio, pa je javna tužiteljica odustala od dokaznog prijedloga kao neprikladnog, zbog nemogućnosti njegove provedbe.

Sudsko – medicinski vještak dr Dušan Zečević

Ostao je u cijelosti kod nalaza i mišljenja danog tijekom kontradiktornog raspravljanja dana 23. siječnja 2013. Predmet vještačenja bili su obdukcijски zapisnici te medicinska dokumentacija o pregledu mrtvih tijela.

Dopunio je nalaz i mišljenje u odnosu na oštećenice koje su smrtno stradale.

Oštećenica Vera Mileusnić zadobila je 14 prostrijelnih rana među kojima je i ona na prednjoj, lijevoj strani trbušne stijenke, opisana u obdukcijском zapisniku. Strijelne rane su se nalazile na svim stranama tijela. Na leđima su utvrđene 4 ulazne strijelne rane, na prednjoj strani trbušne stijenke opisane su također 4 rane te još jedna rana na prednjoj strani prsnog koša. Ostale ulazne strijelne rane locirane su na bočnim dijelovima tijela i ekstremitetima. Oštećenica je zadobila i 3 tangencijalne rane i jedno okrznuće, sve skupa, dakle, 18 rana.

Položaj ulaznih strijelnih rana pokazuje da se u času ozljeđivanja tijelo oštećenice pomicalo u odnosu na položaj usta cijevi oružja iz kojeg se pucalo. Veći dio ozljeda zadobiven je u stojećem položaju, no neke od ozljeda mogle su nastati i dok je oštećenica ležala na podu ili do je bila u padu.

Uzrok smrti Vere Mileusnić je posljedica svih ozljeda koje predstavljaju cjelinu.

Goranka Mileusnić zadobila je 15 prostrijelnih rana, a kod 2 ustrijelne rane, u predjelu glave i na desnoj natkoljenici, projektil je ostao u tijelu. Sve su rane bile smještene na prednjoj strani tijela dok su na leđima zabilježene izlazne strijelne rane. Oštećenica je u času zadobivanja ozljeda bila statična, u sjedećem ili uspravnom položaju. Ozljeđe u svom zbiru, ozljeda na glavi, 4 u predjelu prsnog koša, 7

u predjelu trbuha, 3 na desnoj natkoljenici, 2 na lijevoj nadlaktici i lijevoj podlaktici, dovele su do smrtnog ishoda.

Blaženka Slabak zadobila je 7 prostrijelnih rana, sve na prednjoj strani tijela. Druge ozljede ili druge vrste ozljeda nisu vidljive na foto elaboratu niti se opisuju u dokumentaciji koja je bila predmet stručnog vještačenja.

Petar Mileusnić tempore criminis zadobio je prostrijelnu ozljedu glave s ulaznom ranom u predjelu ispod ugla desne strane donje čeljusti, a izlaznom ranom na leđima, u visini prvog prsnog kralješka, dvije lacerokontuzne rane iznad lijeve uške i na lijevom tjemenom dijelu glave. Ove rane su zapravo okrznuća projektilom dok se za rane na glavi ne može isključiti mogućnost nastanka udarcem u tupotvrđi predmet ili udarcem tjemenom pri padu, naveo je vještak.

Obrana I. opt. Željka Beline

Optuženik je ostao pri obrani danoj tijekom prijašnje glavne rasprave provedene pred Županijskim sudom u Sisku, odgovarao je na brojna pitanja predsjednika i člana vijeća, kao i stranaka u postupku. Priznao je objektivni učin kaznenog djela (dakle da je *tempore criminis* pucao), negirajući postojanje namjere za počinjenje utuženog ratnog zločina.

"Po ulasku u kuću Petra Mileusnića nisam se nikome obraćao, nisam niti vidio tko je sve bio u kući, ostao sam na ulaznim vratima. Odmah sam primijetio da meni s lijeve strane muška osoba, oštećenik, ustaje od stola za kojim je sjedio, ugasila se svijeća, a ja sam u strahu, momentalno, upravo prema njemu ispalio dva hica jer je puška bila podešena na pojedinačnu paljbu. Isti čas začuo sam oko sebe rafalnu paljbu i pucnjavu, ne znam tko je od nazočnih otvorio vatru, u prostoriji je vladao potpuni mrak. Moji suborci u tom času bili su locirani meni s desne strane, gledano od ulaznih vrata. Dužio sam automatsku pušku tzv. kalašnjikov, rumunjske proizvodnje, s kundakom. Ne znam kakve je konzekvence proizvela pucnjava, o tome nismo međusobno razgovarali i ne mogu objasniti zašto nismo obavijestili Vojnu policiju, odnosno civilnu da je u kući četnički štab te radio stanica. Ponavljam, to nije bilo "čišćenje" već naprosto provjera. Kod čišćenja se najprije u kuću ubacuje bomba pa se tek onda ulazi unutra", rekao je optuženik.

Obrana II. opt. Dejana Milića

Pucao je nakon što je ugašena svijeća na stolu prouzročila mrak u sobi. *"S moje lijeve strane vidio sam vatru iz oružja, a potom sam i sam zapucao iz puške Ante Perkovića, kalašnjikova mađarske izrade. Stisnuo sam okidač, ne znam koliko sam metaka pritom ispalio. Nisam ciljao zbog mraka u prostoriji. Tko je sve ušao u prvom navratu u kuću ne znam, neki su ulazili, neki izlazili. Gospođu Veru već sam poznavao jer je u mojoj nazočnosti prije ovog incidenta u istoj kući pronađen pištolj i lovačka puška. Naoružanje je oduzela policija te pri tom izdala adekvatnu potvrdu. Gospođa me je prepoznala te ponudila kavom i rakijom. Na trosjedu je sjedila jedna žena, a ubrzo je u sobu pristupila i mlađa ženska osoba te stariji, vidno uznemireni muškarac. Kuću nismo provjeravali",* sumarno je izložio optuženik odgovarajući pri tom na brojna pitanja vijeća.

Zastupnica optužbe potom je pristupila izmjeni optužnice², a optuženicima je omogućeno očitovanje o njezinoj osnovanosti sukladno zakonu. Ponovili su da se ne osjećaju krivima za počinjenje kaznenog djela navedenog u optužnom aktu.

Završni govori stranaka

² U izmijenjenu optužnicu ugrađen je dopunski nalaz i mišljenje sudsko-medicinskog vještaka u odnosu na ozljede koje su tempore criminis zadobili oštećenici.

Zamjenica ŽDO-a u Sisku ostala kod završne riječi dane pred vijećem Županijskog suda u Sisku.³

Branitelj I – optuženog je ostajući kod obrane dane na prethodnoj glavnoj raspravi⁴ naveo čitav niz olakotnih okolnosti koje bi se trebale kontribuirati optuženiku u slučaju osuđujuće presude.

Branitelj II – optuženog je također ostao kod prijašnje završne riječi⁵ i ovog puta pledirajući za odbijajuću presudu.

Vijeće se nakon zaključenja glavne rasprave povuklo na vijećanje i glasovanje radi donošenja presude.

Dana 7. ožujka 2013. izrečena je i javno objavljena u ime Republike Hrvatske prvostupanjska presuda u ponovljenom postupku protiv **opt. Željka Beline i Dejana Milića** kojom su obojica optuženika **proglašeni krivima** zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

³ U dokaznom postupku nesporno je utvrđeno da su okrivljenici, kao pripadnici HV-a, u uniformama i naoružani, došli do kuće Petra Mileusnića te da su tada, 18. prosinca 1991., u Novskoj ubijene Vera Mileusnić, Goranka Mileusnić i Blaženka Slabak, dok je Petar Mileusnić ranjen.

Materijalna dokumentacija spisa potvrđuje tijek događanja, a balističko vještačenje potvrđuje da su ispaljena 34 metka jer je toliko prikupljenih čahura, te da su 23 ispaljene iz puške Dubravka Leskovara, dvije iz puške Željka Beline, a 9 iz puške oduzete od Ante Perkovića, a koju je inkriminirane zgrade nosio Dejan Milić, a što su i sami okrivljenici potvrdili u svojoj obrani.

Postojanje prethodnog dogovora proizlazi iz obrane I-optuženog Beline dane u istrazi jer isti je izjavio da su zajedno krenuli u akciju čišćenja terena, što je podrazumijevalo likvidaciju svih osoba koje se tamo zateknu. Analiza iznijetih obrana okrivljenika pokazuje različite opise događaja, što se posebice odnosi na nazočnost okrivljenika temore criminis u kući Petra Mileusnića. Grgić tvrdi da u kuću nije ušao, I-optuženi Belina u svojoj obrani tvrdi da su svi osim njega, koji je ostao čuvati stražu ušli u kuću. Isto tako i različitosti u obranama IV-okrivljenog Pleseca u istrazi i tijekom rasprave, nedvojbeno pokazuju da su iste usmjerene ka izbjegavanju kaznene odgovornosti. Zamjenica ŽDO smatra da je u postupanju svih optuženika postojala zajednička namjera, da su ispunjene subjektivne i objektivne pretpostavke supočiniteljstva i to zajednička odluka i zajedničko djelovanje ka postizanju istog cilja.

⁴

Tada je **branitelj I-optuženog** u završnom govoru naveo da u ovom postupku nisu ispunjeni zakonski uvjeti da se sudi I-optuženom Željku Belini za ratni zločin jer je već vođen kazneni postupak pred Vojnim sudom u Zagrebu, da odluka Vrhovnog suda RH kojom je otvorena istraga nije kompatibilna podignutoj optužnici, jer istraga je dopuštena za određenu veću kriminalnu količinu postupanja tempore acti od strane optuženika, a već samom optužnicom ta veća kriminalna količina postupanja je otpala obzirom na rezultate istrage. Branitelj smatra da je nedvojbeno dokazano da bi I-optuženik počinio kazneno djelo pokušaja ubojstva Petra Mileusnića, ali i za suđenje za to kazneno djelo nisu ispunjene zakonske pretpostavke zbog pravomoćno okončanog kaznenog postupka za isti događaj pred Vojnim sudom, da se radi o presuđenoj stvari (res judicata), a i zastare kaznenog progona. Stoga traži da sud donese odbijajuću presudu, a podredno kako u radnjama optuženika nisu ostvarena obilježja kaznenog djela ratnog zločina oslobađajuću presudu. Ukoliko sud zauzme drugačiji stav, branitelj moli za blagu osudu zbog njegovih obiteljskih prilika, doprinosa u Domovinskom ratu, socijalnog statusa, nekažnjavanosti optuženog.

⁵ **Branitelj II-optuženog** tada je na ročištu održanom 16. studenog 2010. istaknuo činjenicu da nitko nije optužen po zapovjednoj odgovornosti. Smatra da je kroz iskaze svjedoka razvidno da okrivljenici nisu bili kompaktna grupa, da se prije tog događaja nisu ni poznavali, da su se grupi pridružili sa različitim informacijama, da se događaj dogodio velikom brzinom pa da nitko i nije mogao isti predvidjeti ni spriječiti, da je svjedočenje oštećenog Mileusnića puno proturječnosti i nelogočnosti, da sakaćenje i izživljavanje nad žrtvama ničim nije dokazano, čak osporeno iskazima svjedoka Basarića i Utješinovića koji iskazuju da nisu čuli pojedinačnu pucnjavu. Stoga nije dokazana šira kriminalna količina u odnosu na vođeni postupak pred Vojnim sudom 1992. Teza ŽDO da su optuženici ušli u kuću znajući da su u njoj Srbi ničim nije dokazana te ukazuje na jednu vrlo široku u medijima prisutnu tezu o genocidnosti Domovinskog rata. Pravna kvalifikacija djela, u ovom slučaju ubojstva ili ratnog zločina, polazi od zakonskih definicija djela, a ovdje nedostaje tko je naredio isto te elementi sakaćenja, okrutnog ubojstva, mučenja, što ovdje nije slučaj. Suštinska razlika tih djela opisana je Dopunskim protokolom Ženevskim konvencijama i to čl. 52. st. 1. gdje je ključna riječ napad, koji nema samo vremensku odrednicu počinjenja (za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije) već i racio postupanja počinitelja koji mora imati svrhu zbog koje se rat, oružani sukob ili okupacija vodi, a što ovdje nije ostvareno.

Prvooptuženik je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od **10**, a drugooptuženi u trajanju od **9 godina**. Određen im je i **prитvor** koji je u odnosu na izrečenu kazneno-pravnu sankciju, u ovom slučaju obvezan. Drugooptuženik nije nazočio objavi presude pa će naknadno, temeljem rješenja o određivanju pritvora, biti priveden.

Kako je to u usmenom obrazloženju presude naveo predsjedavajući **sudac Marijan Garac**, dokaznim postupkom neprijeporno je utvrđeno da su okrivljenici, kao hrvatski vojnici, zajedno sa sada pokojnim Dubravkom Leskovarom, na temelju prethodnog zajedničkog plana, došli u kuću obitelji Mileusnić, znajući da se tamo nalaze srpski civili, s namjerom da ih ubiju, što su potom, kao supočinitelji i učinili, a pukim slučajem, oštećeni Petar Mileusnić ostao je na životu, zadobivši teške tjelesne ozljede.

Vijeće je optuženicima cijenilo sve, po njihovim braniteljima predložene, olakotne okolnosti te ih je zbog njihovog lošeg imovinskog stanja u potpunosti oslobodilo plaćanja troškova kaznenog postupka.